

WARGA, Dedal

mówili nie rób tego
stary, tylko się zbłaźnisz
co ty, nie masz wyczucia
nie masz czego szukać
nie masz też wyobraźni

ciągle mi powtarzali że nie mam szans
sukces się rodzi w bólu
i ewolucją talent tryska jak Darwin
rzucali kłody pod nogi
żebym się na nich rozjechał
ścieżka mej krętej drogi
znikała szybciej niż w klubie ściecha
wbili mi skrzydła drwiny – masz tu, Ikarze, lataj!
zlepili klejem plwociny żeby ostudzić mój zapal

śmiali się za plecami
kładąc na czoło kpin aureole
masz tu króluj, Wargu ziomuś
mamy tu cierni śmiechu koronę
pluli jad w moją stronę
z dziką nadzieją że się poślizgnę
albo wyplują tu może truciznę tak że rozbiję się o mieliznę
pchali ze skały w przepaść
no pokaż nam jak szybujesz
śmiechów nie było końca
a ja w żołądku chowałem bólu kulę
wiesz nie jestem taki, by się przejmować co mówią
ale też wiele razy kopniaki dały po mordzie z największą furją

próbowałem latać
patrząc oczarowany jak słońce pięknie chyli się
jakoś nieśmiało na zachód
myślałem że serce mi pęknie
w końcu jestem Ikarem
do Dedala mi bliżej
aureole słowa schowają i się na szyi zaciska jak stryczek
klepią po plecach ciągle
lewe uśmiechy
fałsz mi sprzedają
a gdy się zdarza sposobność dobra
to prosto w otchłań mnie popychają
i ta niepewność
czy te skrzydła co dali wytrzymają
w tej nie pewności ta pewność że to są ludzie co biorą nie dają

wyrwałem te kikuty
co mi wystawały z pleców
ostrza pogardy wbite przez tych ambicji morderców
nie potrzebuje sztucznych i upośledzonych skrzydeł
ciągle te brednie za plecami
już ich nie słyszę